

การศึกษาวិเคราะห์ทักษะการกำหนดคะแนนในการแข่งขันกีฬาปันจักสีลัต

An Analysis of Scoring Skill in Pencak Silat Competition

สุริยกันย์ หัวทับ
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตยะลา
อาจารย์ที่ปรึกษา พศ.ดร.สุนทร กล้านรงค์และดร.รัชสิทธิ์ สร้อยเพชรเกษม
มหาวิทยาลัยทักษิณ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ทักษะการกำหนดคะแนนของนักกีฬาปันจักสีลัตตามตัวแปรเพศ รุ่นการแข่งขัน และรอบการแข่งขัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักกีฬาปันจักสีลัตที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42 ณ จังหวัดสุพรรณบุรี ที่ทำการแข่งขันในรอบก่อนรองชนะเลิศ รอบรองชนะเลิศและรอบชิงชนะเลิศ มีจำนวนทั้งสิ้น 48 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้โปรแกรมชุดอุปกรณ์สำหรับวิเคราะห์ทักษะกีฬาสปอร์ตโค้ด (Sport Code) กล้องวิดีโอบันทึกการแข่งขัน และแบบบันทึกทักษะการกำหนดคะแนนของกีฬาปันจักสีลัต และทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ และร้อยละ

ผลการวิจัย พบว่า นักกีฬาปันจักสีลัตส่วนมากใช้ทักษะการเตะในการกำหนดคะแนนมากที่สุด จำนวน 501 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.13 จำนวน 122 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.42 เมื่อคิดเป็นคะแนนได้คะแนนมากที่สุด เท่ากับ 244 คะแนน รองลงมา (เรียงตามลำดับคะแนน) ได้แก่ ทักษะการเตะ ทักษะการทำให้ล้มด้วยมือเท้า ทักษะการทำให้ล้มด้วยเท้า ทักษะการชก และทักษะการทำให้ล้มด้วยมือ สำหรับนักกีฬาปันจักสีลัตเพศชายส่วนใหญ่ใช้ทักษะการถีบในการกำหนดคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด จำนวน 98 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.45 แต่เพศหญิงส่วนใหญ่ใช้ทักษะการเตะในการกำหนดคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด จำนวน 38 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 35.19 นักกีฬาปันจักสีลัตรุ่น A ชาย รุ่น B ชาย รุ่น C ชาย รุ่น E ชาย รุ่น G ชาย และรุ่น B หญิง ใช้ทักษะการถีบในการกำหนดคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด ส่วนรุ่น D ชาย รุ่น F ชาย รุ่น A หญิง รุ่น C หญิง ใช้ทักษะการเตะในการกำหนดคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด รุ่น H ชาย ใช้ทักษะการทำให้ล้มด้วยเท้าในการกำหนดคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด รุ่น D หญิงใช้ทักษะการชกในการกำหนดคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด และนักกีฬาปันจักสีลัตที่เข้าแข่งขันในรอบรองชนะเลิศ ส่วนใหญ่ใช้ทักษะการเตะในการกำหนดคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด แต่นักกีฬาปันจักสีลัตที่เข้าแข่งขันในรอบก่อนรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศส่วนใหญ่ใช้ทักษะการถีบในการกำหนดคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด

คำสำคัญ : ทักษะการกำหนดคะแนน, การแข่งขันกีฬาปันจักสีลัต

Abstract

The objective of this research was to analysis scoring skill of Pencak Silat athletes as distributed by variables of gender, class, and round. The samples of this research were those Pencak Silat athletes having participated in the 42nd National Games at SuphanBuri Province, who advanced to semifinal, quarterfinal, and final rounds, totally 48 subjects. Data collection was performed using Sports Code Performance Analysis Software device package, video camera recorders, and official scoring records of Pencak Silat sport. Data analysis was conducted using basic statistics : frequency and percentage.

The research results indicated that pencake Silat athletes mostly used kicking skill in scoring, a number of 501 times, 28.13%. Shoving was the attack most exerted and successfully scored, 122 times, 30.42%, resulting most score at 244 points, followed by (sorted by score) kicking, flooring with hands and legs, flooring with legs, boxing, and flooring with hands. For male Pencak Silat athletes, shoving was most exerted and successfully scored, 98 times, 33.45%, while kicking was for female, 38 times, 35.19%. The Pencak Silat athletes of Male A, Male B, Male C, Male F, Female A, and Female C classes successfully scord most by kicking; Male H class athletes mostly floored the opponents by legs and successfully scored; and Female D class athletes used boxing skill in scoring and mostly successful. In semifinal, most Pencak Silat athletes successfully scored using kicking skill, while those in quarterfinal and final rounds used shoving skill and most successfully scored.

Keywords : Scoring Skill, Pencak Silat Competition

บทนำ

พระบรมราชาธิราชที่ 1 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน วันที่ 28 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2531 : การแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 38 ครั้งที่ 9 - 19 กันยายน 2552 มีใจความว่า “ในหลักการการกีฬาเป็นสิ่งที่มุ่งประสงค์พื้นฐาน เพื่อที่จะส่งเสริมให้ร่างกายแข็งแรง และสามารถที่จะแสดงฝีมือในเชิงกีฬา เพื่อความสามัคคี และเพื่อให้คุณภาพของมนุษย์ดีขึ้นมา เวลานี้การกีฬาก็นับว่ามีความสำคัญในทางอื่นด้วย คือ ในทางสังคม ทำให้ในประเทศ

ชาติได้หันมาปฏิบัติสิ่งที่เป็นประโยชน์ในทางสุขภาพของร่างกาย และของจิตใจ ทำให้สามารถที่จะอยู่เป็นสังคมอย่างอยู่เย็นเป็นสุข ทั้งเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเจริญของบ้านเมือง และโดยเฉพาะในการกีฬาระหว่างประเทศก็ได้เพิ่มความสำคัญกับมนุษย์อื่น ซึ่งอยู่ในประเทศอื่น ฉะนั้นกีฬาที่มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับชีวิตของแต่ละคนและชีวิตของบ้านเมือง ถ้าปฏิบัติกีฬาอย่างถูกต้อง หมายถึงว่า อย่างมีประสิทธิภาพ มีความสามารถก็จะได้นำชื่อเสียงแก่ตนแก่ประเทศชาติ ถ้าปฏิบัติด้วยความเรียบร้อย ด้วยความสุภาพ ก็ทำให้มี

ชื่อเสียงเหมือนกันและจะส่งเสริมความสามัคคีในประเทศชาติ” และจากการศึกษาเอกสารของปรีชา ตันจริยานนท์ (2514 : 3) กล่าวว่า มนุษย์มีสัญชาตญาณในการหลีกเลี่ยงภัยที่จะมาถึงเหมือนกันทุกชาติทุกภาษา เมื่อหลบหลีกไม่ได้ก็ต้องมีการป้องกันตัว เมื่อป้องกันตัวไม่ทันก็จะมีการต่อสู้เกิดขึ้น โดยการต่อสู้นั้น ในขั้นแรกจะเป็นการต่อสู้ที่เป็นไปตามธรรมชาติเพื่อเอาตัวรอดจากคู่ต่อสู้ ต่อมาจึงได้คิดดัดแปลงแก้ไขปรับปรุงจนเป็นรูปแบบที่ชัดเจนสามารถนำมาใช้ในแต่ละโอกาสได้อย่างเหมาะสม มีการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ และพัฒนาจนกลายเป็นศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวประจำชาติของแต่ละชาติแต่ละภาษาที่มีลักษณะการต่อสู้เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง และมีการถ่ายทอดแก่คนรุ่นหลังสืบต่อกันมา ฉะนั้นสรุปได้ว่ากีฬามีความสำคัญและกำเนิดมานานตั้งแต่ในอดีตที่ผ่านมา

ชนชาติชาวเอเชียเป็นเชื้อชาติหนึ่งที่เป็นแหล่งกำเนิดของศิลปะการต่อสู้ด้วยมือและเท้าเปล่ามากมายหลายชนิดเป็นมรดกของแต่ละชาติที่สืบทอดกันมาจนถึงปัจจุบันและได้นำเอาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวนั้นมาจัดระบบ ระเบียบ ตั้งกฎเกณฑ์ และกติกาจนเป็นกีฬาสากลที่ได้รับความนิยมไปทั่วโลก สามารถนำมาใช้ในการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพใช้ฝึกเพื่อป้องกันตัวและฝึกเพื่อเป็นนักกีฬาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชนชาติต่างๆ ที่ได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงและพัฒนาจนเป็นกีฬาสากลโดยเฉพาะอย่างยิ่งศิลปะการต่อสู้ของชนชาติเอเชียซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอันหลากหลายมาช้านาน ดึงเห็นได้จากการแข่งขัน กีฬาระดับนานาชาติ ในรายการต่างๆ หลายรายการด้วยกัน เช่น การแข่งขันในกีฬาโอลิมปิก (Olympic Games) กีฬาเอเชียนเกมส์ (Asian Games) กีฬาซีเกมส์ (Sea Games)

กีฬาอินดอร์เกมส์ (Indoor Games) กีฬาเอเชียนมาร์เชียลอาร์ต (Asian Martial Arts Games) และกีฬาชิงแชมป์โลก (Word Championship) ซึ่งการแข่งขันในรายการต่างๆ นั้น เป็นการแสดงออกถึงมรดกทางวัฒนธรรมกีฬาของแต่ละชาติ อาทิ กีฬายูโด กีฬาคาราเต้โด ของประเทศญี่ปุ่น กีฬาวูซู ของประเทศจีน กีฬาเทควันโด ของประเทศเกาหลี กีฬามวยไทย ของประเทศไทย และกีฬาปันจักสีลัดซึ่งเป็นกีฬาที่มีต้นกำเนิดมาจากประเทศอินโดนีเซีย (นักรบ ทองแดง. 2552: 2)

ปันจักสีลัดเป็นศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวที่ใช้มือเปล่า และใช้อาวุธประกอบการต่อสู้ เช่น การใช้กระบอง มีด และเคียวเกี่ยวข้าว เป็นต้น มีหลักฐานยืนยันว่าปันจักสีลัดมีแหล่งกำเนิดที่ประเทศอินโดนีเซีย และได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ในเขตภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ ได้แก่ มาเลเซีย บรูไน สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ เวียดนาม และประเทศไทย ฮาริยาดิ (Hariyadi. 2003: 4) ปันจักสีลัดเป็นภาษามลายู หมายถึงการป้องกันตัว มาจากคำว่า ปันจัก (Pencak) เป็นภาษา อินโดนีเซีย หมายถึงการป้องกันตัว ซึ่งเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายกันมากในประเทศอินโดนีเซีย เช่นเดียวกับมวยไทยที่เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปของคนไทย กับคำว่า สีลัด (Silat) ซึ่งเป็นภาษามลายู หมายถึง ศิลปะการป้องกันตัว เช่นกัน ทั้งสองอย่างเป็นที่นิยมอย่างมากในหมู่ชนชาว มาลายู แถบเอเชียอาคเนย์ ซึ่งมีลักษณะคล้ายๆ กับศิลปะ ซึ่งเป็นศิลปะวัฒนธรรมท้องถิ่น อันเป็นศิลปะการต่อสู้ และการแสดงที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวไทยมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ สหพันธ์ปันจักสีลัดนานาชาติ (International Pencak Silat Federation) จัดให้มีการประชุมเพื่อกำหนดกฎกติกาการแข่งขัน ในระดับนานาชาติครั้งแรก ที่ประเทศอินโดนีเซีย มีประเทศสมาชิก

เข้าร่วมคือ ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศมาเลเซีย ประเทศบรูไน และประเทศสิงคโปร์ จากการประชุมครั้งนี้ประเทศอินโดนีเซียขอให้ใช้ชื่อว่า ปันจัก (Pencak) แต่ประเทศมาเลเซียขอให้ใช้คำว่าลีลัต (Silat) รวมเข้าไปด้วย ดังนั้นจึงเกิดการรวมของคำทั้งสองดังที่กล่าวไว้ข้างต้น และเป็นที่มาของคำว่า ปันจักลีลัต (Pencak Silat) ซึ่งหมายถึง การป้องกันตัวนั่นเอง การเรียกชื่อปันจักลีลัต คล้าย ๆ กับการเรียกชื่อกีฬาเซปัก-ตะกร้อ ซึ่งเป็นการรวมระหว่างคำสองคำ คือคำว่าเซปักของประเทศมาเลเซีย กับคำว่าตะกร้อของประเทศไทย กีฬาปันจักลีลัตเป็นที่รู้จักครั้งแรกในเมืองไทยเมื่อถูกบรรจุให้มีแข่งขันในกีฬาซีเกมส์ครั้งที่ 14 เมื่อปีพุทธศักราช 2530 ณ กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย และในครั้งนั้นประเทศไทยได้ส่งนักกีฬาปันจักลีลัตเข้าร่วมแข่งขัน ต่อมามีการก่อตั้งสมาคมปันจักลีลัตแห่งประเทศไทยขึ้นเมื่อปีพุทธศักราช 2534 และดำเนินกิจกรรมอย่างต่อเนื่องตลอดมา ปัจจุบันมีการจัดการแข่งขันภายในประเทศหลายรายการด้วยกัน เช่น ชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย กีฬาสถาบันการพลศึกษาแห่งประเทศไทย และในกีฬาแห่งชาติ ส่วนในระดับนานาชาตินั้นมีการแข่งขันหลายรายการเช่นกัน โดยใช้กฎ กติกา และระเบียบการแข่งขันของสหพันธ์ปันจักลีลัตนานาชาติ ซึ่งมีสำนักงานตั้งอยู่ที่นครจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย เช่น การแข่งขันในกีฬาซีเกมส์ ชิงแชมป์โลก ชิงแชมป์เอเชียแปซิฟิก และชิงแชมป์นานาชาติในรายการต่างๆ สำหรับการแข่งขันกีฬาปันจักลีลัตในยุคปัจจุบันของประเทศไทยมีการแข่งขันขึ้นครั้งแรกอย่างเป็นทางการในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 36 ณ จังหวัดนครศรีธรรมราช ครั้งที่ 2 การแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ณ จังหวัดพิษณุโลก ครั้งที่ 3

การแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 38 ณ จังหวัดตรัง ครั้งที่ 4 การแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ณ จังหวัดชลบุรี ครั้งที่ 5 การแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 40 ณ จังหวัดขอนแก่น ครั้งที่ 6 การแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 41 ณ จังหวัดเชียงใหม่ ครั้งที่ 7 การแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42 ณ จังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อเปิดโอกาสให้นักกีฬาได้แสดงขีดความสามารถในเชิงกีฬาเพื่อพัฒนาและเป็นขุมกำลังสำคัญที่จะก้าวขึ้นไปสู่การเป็นตัวแทนในระดับชาติต่อไป กีฬาปันจักลีลัตแบ่งการแข่งขันออกเป็นประเภท ต่าง ๆ 4 ประเภท คือ 1. ประเภทการต่อสู้ (Tanding) 2. ประเภทการแสดงบุคคล (Single or Tunggal) 3. ประเภทการแสดงคู่ (Double or Ganda) 4. ประเภทการแสดงทีม (Team or Regu) และครั้งล่าสุดกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 27 ที่ประเทศเมียนมาร์ ประเทศไทยได้ส่งนักกีฬาปันจักลีลัตเข้าร่วมการแข่งขันในประเภทต่อสู้ (Tanding) และประเภทการแสดงบุคคล (Single or Tunggal) ได้รับเหรียญรางวัล คือ 2 เหรียญทอง 1 เหรียญเงิน และ 8 เหรียญทองแดง ถือว่าเป็นอีกความสำเร็จหนึ่งของกีฬาปันจักลีลัตในการแข่งขันระดับนานาชาติที่ได้สร้างชื่อเสียงให้กับประเทศไทย สำหรับประเทศไทยนักกีฬาปันจักลีลัตที่สร้างชื่อเสียงให้กับประเทศมาโดยตลอดคือประเภทการต่อสู้ซึ่งเป็นประเภทที่ผู้วิจัยให้ความสนใจที่จะศึกษา

กีฬาปันจักลีลัตมีทักษะการต่อสู้ที่หลากหลายการใช้มือเท้าในการทำคะแนนรวมทั้งการใช้เทคนิคในการทำให้คู่ต่อสู้ล้ม กีฬาปันจักลีลัตเป็นกีฬาที่เน้นทักษะในการทำคะแนนเพื่อให้ตัวนักกีฬาเองสามารถที่จะประสบความสำเร็จคือเป็นผู้ชนะและในกีฬาประเภทนี้เป็นกีฬาต่อสู้ที่ใช้การแข่งขันแบบแพ้คัดออกจึงทำให้การแข่งขันกีฬา

ปันจักสีลัตมีความตื่นเต้นร่าเริงมากขึ้นตัวนักกีฬาเองยังต้องมีขีดความสามารถในการแข่งขันและแก้ไขปัญหาสถานการณ์จริงที่จะเกิดขึ้นในสนามแข่งขันเพื่อทำคะแนนให้ตนเองเป็นผู้ชนะในการแข่งขันในแต่ละรอบการแข่งขันและเป็นผู้ชนะเลิศในที่สุด ด้วยเหตุผลนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิเคราะห์ว่านักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาปันจักสีลัตในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 42 ณ จังหวัดสุพรรณบุรี ที่ชนะเลิศได้รับเหรียญทองทั้งประเภทชายและประเภทหญิงในแต่ละรุ่นการแข่งขันและแต่ละรอบของการแข่งขันใช้ทักษะชนิดใดในการทำคะแนนแล้วจึงประสบความสำเร็จในการแข่งขันมากที่สุด และศึกษาเปรียบเทียบแต่ละทักษะในการทำคะแนนเพื่อเป็นประโยชน์กับผู้ฝึกสอน นักกีฬา นำไปใช้ในการฝึกและพัฒนาทักษะกีฬาปันจักสีลัตให้มีความชำนาญมากขึ้นรวมถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนากีฬาปันจักสีลัตของประเทศไทยต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาวิเคราะห์ทักษะการทำคะแนนของนักกีฬาปันจักสีลัตตามตัวแปร เพศ รุ่นการแข่งขัน และรอบการแข่งขัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงผลของทักษะการทำคะแนนที่นักกีฬาใช้ทักษะปันจักสีลัตแล้วประสบความสำเร็จในการได้มาซึ่งผลคะแนนในกีฬาปันจักสีลัต
2. สามารถนำผลที่ได้จากการศึกษามาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาวิธีการฝึกทักษะในการทำคะแนนของนักกีฬาปันจักสีลัตให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักกีฬาปันจักสีลัตที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42 ณ จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวนทั้งหมด 153 คน

กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยดำเนินการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ซึ่งเป็นนักกีฬาปันจักสีลัตที่มีความสามารถในการแข่งขันจนเข้าถึงรอบก่อนรองชนะเลิศ รอบรองชนะเลิศและรอบชิงชนะเลิศ ที่ทำการแข่งขันกับผู้ที่ได้รับเหรียญทองในแต่ละประเภทและรุ่นการแข่งขันประกอบไปด้วยประเภทบุคคลชายจำนวน 8 รุ่น รุ่นละ 4 คน ทั้งหมด 32 คน และประเภทบุคคลหญิงจำนวน 4 รุ่น รุ่นละ 4 คน ทั้งหมด 16 คน รวมจำนวนนักกีฬาทั้งสิ้น 48 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. โปรแกรมชุดอุปกรณ์สำหรับวิเคราะห์ทักษะกีฬาสปอร์ตโค้ด (Sport Code)
2. กล้องวิดีโอบันทึกการแข่งขัน
3. แบบบันทึกทักษะการทำคะแนนของกีฬาปันจักสีลัต

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการเครื่องมือ อุปกรณ์ และสถานที่ที่จะใช้ในการวิจัย
2. จัดเตรียมสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. จัดเตรียมข้อมูลในการวิจัย
4. เตรียมผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยจัดหาผู้ช่วยพร้อมอธิบายและสาธิตวิธีการต่างๆ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้เข้าใจถูกต้องใน

แนวเดียวกัน

5. ผู้วิจัยเป็นผู้ควบคุมด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ เพื่อหาจำนวนและร้อยละของนักกีฬาปันจักสีลัดที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 42 ณ จังหวัดสุพรรณบุรี และวิเคราะห์ทักษะในการทำคะแนนของนักกีฬาปันจักสีลัดด้วยค่าความถี่ ซึ่งสามารถสรุปผลและอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

ผลการวิจัย

1. นักกีฬาปันจักสีลัดส่วนมากใช้ทักษะการเตะในการทำคะแนนมากที่สุด จำนวน 501 ครั้ง ซึ่งทักษะการถีบเป็นทักษะที่นักกีฬาปันจักสีลัดใช้ทำคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด จำนวน 122 ครั้ง คิดเป็นคะแนนได้คะแนนมากที่สุด เท่ากับ 244 คะแนน รองลงมา (เรียงตามลำดับคะแนน) ได้แก่ ทักษะการเตะ จำนวน 108 ครั้ง คิดเป็นคะแนนได้คะแนน เท่ากับ 216 คะแนน ทักษะการทำให้ล้มด้วยมือเท้า จำนวน 46 ครั้ง คิดเป็นคะแนนได้คะแนน เท่ากับ 138 คะแนน ทักษะทำให้ล้มด้วยเท้า จำนวน 32 ครั้ง คิดเป็นคะแนนได้คะแนน เท่ากับ 96 คะแนน ทักษะการชกจำนวน 86 ครั้ง คิดเป็นคะแนนได้คะแนน เท่ากับ 86 คะแนน และทักษะทำให้ล้มด้วยมือจำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นคะแนนได้คะแนน เท่ากับ 21 คะแนน

2. นักกีฬาปันจักสีลัดเพศชาย ส่วนใหญ่ใช้ทักษะการถีบในการทำคะแนนมากที่สุด จำนวน 346 ครั้ง ซึ่งทักษะการถีบเป็นทักษะที่นักกีฬาใช้ทำคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด จำนวน 98 ครั้ง คิดเป็นคะแนนได้คะแนนมากที่สุดเท่ากับ 196

คะแนน สำหรับเพศหญิงส่วนใหญ่ใช้ทักษะการเตะในการทำคะแนนมากที่สุด จำนวน 207 ครั้ง ซึ่งทักษะการเตะเป็นทักษะที่นักกีฬาใช้ทำคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด จำนวน 38 ครั้ง คิดเป็นคะแนนได้คะแนนมากที่สุด เท่ากับ 76 คะแนน

3. นักกีฬาปันจักสีลัดรุ่น A ชาย น้ำหนักตั้งแต่ 45 กก. ไม่เกิน 50 กก. ส่วนใหญ่ใช้ทักษะการชกและถีบในการทำคะแนนมากที่สุด จำนวน 50 ครั้ง ซึ่งทักษะการถีบเป็นทักษะที่นักกีฬารุ่น A ชายใช้ทำคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นคะแนนได้คะแนนมากที่สุด เท่ากับ 32 คะแนน

4. นักกีฬาปันจักสีลัดรุ่น B ชาย น้ำหนักมากกว่า 50 กก. ไม่เกิน 55 กก. ส่วนใหญ่ใช้ทักษะการถีบในการทำคะแนนมากที่สุด จำนวน 51 ครั้ง ซึ่งทักษะการถีบเป็นทักษะที่นักกีฬาใช้ทำคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด จำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นคะแนนได้คะแนนมากที่สุด เท่ากับ 46 คะแนน

5. นักกีฬาปันจักสีลัดรุ่น C ชาย น้ำหนักมากกว่า 55 กก. ไม่เกิน 60 กก. ส่วนใหญ่ใช้ทักษะการถีบในการทำคะแนนมากที่สุด จำนวน 34 ครั้ง ซึ่งทักษะการถีบเป็นทักษะที่นักกีฬาใช้ทำคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด จำนวน 10 ครั้ง คิดเป็นคะแนนได้คะแนนมากที่สุด เท่ากับ 20 คะแนน

6. นักกีฬาปันจักสีลัดรุ่น D ชาย น้ำหนักมากกว่า 60 กก. ไม่เกิน 65 กก. ส่วนใหญ่ใช้ทักษะการเตะในการทำคะแนนมากที่สุด จำนวน 59 ครั้ง ซึ่งทักษะการเตะเป็นทักษะที่นักกีฬาใช้ทำคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นคะแนนได้คะแนนมากที่สุด เท่ากับ 30 คะแนน

7. นักกีฬาปันจักสีลัดรุ่น E ชาย น้ำหนักมากกว่า 65 กก. ไม่เกิน 70 กก. ส่วนใหญ่ใช้ทักษะการถีบในการทำคะแนนมากที่สุด จำนวน 37 ครั้ง

ในการแข่งขันกีฬาป็นจักสีลัตของนักกีฬาป็นจักสีลัตพบว่า นักกีฬาป็นจักสีลัต ส่วนใหญ่ใช้ทักษะการถือในการทำคะแนนแล้วสำเร็จเป็นจำนวนมากที่สุด และเมื่อทำการวิเคราะห์ทักษะในการทำคะแนนของนักกีฬาป็นจักสีลัตเพศชายกับเพศหญิง พบว่า นักกีฬาป็นจักสีลัตเพศชาย ส่วนใหญ่ใช้ทักษะการถือในการทำคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด สำหรับเพศหญิงส่วนใหญ่ใช้ทักษะการเตะในการทำคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด และนักกีฬาป็นจักสีลัตในแต่ละรุ่นการแข่งขัน นักกีฬารุ่น A ชาย รุ่น B ชาย รุ่น C ชาย รุ่น E ชาย รุ่น G ชาย ใช้ทักษะการถือในการทำคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด รุ่น H ชาย ใช้ทักษะการทำล้มด้วยเท้าในการทำคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด รุ่น D ชาย รุ่น F ชาย รุ่น A หญิง รุ่น B หญิง รุ่น C หญิง ใช้ทักษะการเตะในการทำคะแนนแล้วสำเร็จ และรุ่น D ใช้ทักษะการชกในการทำคะแนนแล้วสำเร็จ จะเห็นได้ว่า นักกีฬาป็นจักสีลัตเพศชายและเพศหญิงในแต่ละรุ่นการแข่งขันมีการทักษะที่เกี่ยวกับเท้าและมือในการทำคะแนน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนาคิน คำศรี (นาคิน. 2547:บทคัดย่อ) พบว่า นักกีฬาป็นจักสีลัตประเภทชาย การชกหมัดตรง มีความสำคัญในระดับสูงมาก การชกหมัดล่าง มีความสำคัญในระดับสูงมาก การเตะตรงด้วยฝ่าเท้า มีความสำคัญในระดับสูงมาก การเตะตรงด้วยข้างเท้า อยู่ในระดับสูงมาก การเตะเฉียงด้วยหน้าแข้งอยู่ในระดับสูงมาก การเตะตวัดหลังอยู่ในระดับสูงมาก ในนักกีฬาประเภทหญิง การชกหมัดตรง มีความสำคัญในระดับสูงมาก การชกหมัดล่าง มีความสำคัญในระดับสูงมาก การเตะตรงด้วยฝ่าเท้า มีความสำคัญในระดับสูงมาก การเตะตรงด้วยข้างเท้า อยู่ในระดับสูงมาก การเตะเฉียงด้วยหน้าแข้งอยู่ในระดับสูงมาก ส่วนนักกีฬาป็นจักสีลัต

ส่วนใหญ่ที่แข่งขันในรอบก่อนรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศส่วนใหญ่ใช้ทักษะการถือในการทำคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด และนักกีฬาที่แข่งขันในรอบรองชนะเลิศส่วนใหญ่ใช้ทักษะการเตะในการทำคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด จากผลการศึกษานักกีฬาเพศชายใช้ทักษะการถือและนักกีฬาเพศหญิงใช้ทักษะการเตะ รวมแล้วเป็นทักษะที่ใช้เท้าในการทำคะแนนทั้งสิ้นสอดคล้องกับคำกล่าวของ นักรบ ทองแดง 2553:2 เท้าเป็นอวัยวะอีกอย่างหนึ่งที่สามารถใช้เป็นอาวุธในการเข้ากระทำคู่แข่งกันได้แทบทุกระยะ นักกีฬาจึงจำเป็นต้องมีทักษะการใช้เท้าในรูปแบบต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี การเตะเป็นทักษะหนึ่งของการใช้เท้าที่สามารถทำคะแนนได้ดีในระหว่างทำการแข่งขัน ประเภทของการเตะมีทักษะที่แตกต่างกันไป นักกีฬาสามารถใช้เท้าในการเตะ ได้ตามลักษณะของสถานการณ์ที่เหมาะสมเพื่อเป็นผู้เข้ากระทำในช่วงเวลานั้น ๆ เช่น การเตะไปด้านหน้าตรง ๆ จะใช้กระทำเข้าเป้าหมายทางด้านหน้าเมื่อเป้าหรือคู่แข่งอยู่ทางด้านหน้า การเตะเข้าทางด้านข้างใช้เมื่อต้องการกระทำเข้าเป้าทางด้านข้างของคู่แข่ง เมื่อคู่แข่งอยู่ทางด้านหน้าของผู้เตะ การเตะในกีฬาป็นจักสีลัตเป็นทักษะการใช้เท้าที่นักกีฬานิยมใช้กันเป็นอย่างมากเนื่องจากเป็นทักษะที่ใช้ โจมตีคู่แข่งได้แทบทุกระยะ เมื่อเตะเข้าเป้าหมายจะเห็นได้อย่างชัดเจน ผู้เตะสามารถรักษาสมดุลของร่างกายได้ง่าย แต่นักกีฬาต้องระมัดระวังจากการถูกคู่แข่งใช้มือจับ เพื่อทำให้ล้มตามกติกา ดังนั้นนักกีฬาจึงจำเป็นต้องมีความเร็วในการเตะ ผู้ที่มีความเร็วมากกว่าก็จะเป็นฝ่ายได้เปรียบ และได้รับชัยชนะในที่สุด การเตะเฉียงมีลักษณะการเตะที่แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับโอกาสของการนำไปใช้ และชนิดของกีฬาที่ทำการแข่งขัน เช่น กีฬา

มวยไทย นักกีฬาจะใช้ทักษะการเตะเฉียงโจมตีคู่แข่งชั้นเพื่อทำคะแนนในระหว่างแข่งขันโดยใช้มากถึง ร้อยละ 90 เมื่อเทียบกับทักษะการเตะชนิดอื่น (ครองจักร งามมีสี. 2530: 26) ในกีฬาเทควันโด นักกีฬาจะใช้ทักษะการเตะเฉียงแบบการเตะราร์ดคิก เข้าโจมตีคู่แข่งชั้นเพื่อทำคะแนนเป็นส่วนใหญ่ การเตะเฉียงในกีฬาเทควันโดเป็นทักษะที่ทำได้โดยง่าย สามารถเห็นผลการเตะได้อย่างชัดเจนนิยมใช้กันเป็นอย่างมาก (โสภาคกุลสงศ์. 2543: 2)

การเตะแต่ละประเภทนั้นมีลักษณะใกล้เคียงกัน สามารถนำมาใช้ในการเข้ากระทำต่อคู่แข่งชั้นในสถานการณ์เดียวกันได้ เพราะมีรูปแบบและทิศทางในการเตะเข้าสู่เป้าหมายที่คล้าย ๆ กัน แต่มีความต่างกันที่รูปแบบของทักษะในการเตะและข้อสันนิษฐานในเรื่องของความเร็วมทั้งประสิทธิภาพในการเตะเมื่อนำมาใช้กับกีฬาปันจักสีลัด โดยเฉพาะการที่นักกีฬาจะต้องระมัดระวังการถูกคู่ต่อสู้ใช้มือจับขาเพื่อทำให้ล้ม และการถีบเป็นอีกทักษะหนึ่งที่มีการพัฒนาทักษะที่ใช้เท้ามาทำคะแนนในกีฬาปันจักสีลัดและมีประสิทธิภาพในระดับสูง ในนักกีฬาเพศชายซึ่งเกิดจากการฝึกของนักกีฬาและความสามารถของนักกีฬาที่พัฒนาไปตามสถานการณ์ ในการแข่งขันแต่ละครั้งของการแข่งขันกีฬาปันจักสีลัดที่จะพัฒนารูปแบบการฝึกและการนำไปใช้ในสถานการณ์การแข่งขันจริง และผลการวิจัยของไซ และ คณะ (Tsai. 2007) สรุปได้ว่า ความเร็วสูงสุดในการเตะแบบหมุนตัวของนักกีฬาเทควันโดขึ้นอยู่กับระยะของการเตะ ซึ่งความเร็วสูงที่สุดนั้นจะเกิดขึ้นจากการเตะที่แตกต่างกันและการรักษาสสมดุลของร่างกาย และจากการศึกษาของราชิต และคณะ (Rashid et al. 2002 : บทคัดย่อ) พบว่า กีฬาปันจักสีลัดนั้นเป็น

กีฬาที่ต้องใช้ความสามารถแบบแอโรบิก และแอนแอโรบิกในระดับสูง และถ้าเปรียบเทียบกับนักกีฬายูโดและเทควันโด พบว่าความสามารถของระบบแอโรบิก และความแข็งแรงของแขน แร่งระเบิดจะมีค่าที่สูงกว่า ปัจจัยที่ได้กล่าวมานั้นเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีผลต่อการฝึกฝนทักษะที่ใช้การทำคะแนนของนักกีฬาปันจักสีลัดได้ และจากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์ทักษะการทำคะแนนในการแข่งขันกีฬาปันจักสีลัด พบว่า การใช้ทักษะเท้า ซึ่งมีอยู่ 2 แบบ คือ ทักษะการเตะ และ ทักษะการถีบ ในภาพรวมทักษะการทำคะแนนในการแข่งขันกีฬาปันจักสีลัดของนักกีฬาปันจักสีลัด พบว่านักกีฬาปันจักสีลัดส่วนใหญ่ใช้ทักษะการถีบในการทำคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด อาจเนื่องจากการถีบเป็นทักษะที่ใช้ในการจู่โจมคู่ต่อสู้ พร้อมทั้งเป็นการป้องกันการโจมตีของคู่ต่อสู้ได้ทุกระยะ ซึ่งมีความรวดเร็วในออกอาวุธ และเป็นทักษะที่คู่ต่อสู้ป้องกันตัวได้ยาก จากสถานการณ์การแข่งขันจริง จำเป็นต้องมีความรวดเร็วในการทำคะแนนเนื่องจากนักกีฬาปันจักสีลัดจะใช้จังหวะในการทำคะแนนได้แค่ 4 จังหวะ เพื่อจู่โจมและป้องกันในแต่ละครั้ง อันจะนำมาซึ่งการได้คะแนน แต่ถ้าเกินกว่า 4 จังหวะจะไม่ได้คะแนน ทั้งนี้ นักกีฬาต้องอาศัยการฝึกเน้นสมรรถภาพทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ความแข็งแรง ความเร็ว ความคล่องตัว เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะที่ใช้ในการแข่งขันให้สามารถทำคะแนนได้และประสบความสำเร็จ การแข่งขันกีฬาปันจักสีลัดเป็นการแข่งขันที่นักกีฬาทั้งสองฝ่ายยึดหลักการความเป็นภราดรภาพ (ประชา ฤชุตกุล. 2539 : 13-26) และจากผลการศึกษาทำให้ทราบว่าทักษะการถีบน่าจะเป็นแนวทางในการฝึกนักกีฬาในลำดับต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปใช้ประโยชน์

จากผลการวิจัย ทำให้ทราบว่า การใช้ท่าประกอบไปด้วย 2 ทักษะ คือ ทักษะการเตะ และทักษะการถีบ เป็นทักษะที่นักกีฬาใช้แล้วประสบความสำเร็จในการแข่งขันมากที่สุดจะเห็นได้จากการแข่งขันนักกีฬารุ่น A ชาย รุ่น B ชาย รุ่น C ชาย รุ่น E ชาย รุ่น G ชาย ใช้ทักษะการถีบในการทำคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด รุ่น H ชาย ใช้ทักษะการทำล้มด้วยเท้าในการทำคะแนนแล้วสำเร็จมากที่สุด รุ่น D ชาย รุ่น F ชาย รุ่น A หญิง รุ่น B หญิง รุ่น C หญิง ใช้ทักษะการเตะในการทำคะแนนแล้วสำเร็จ และรุ่น D หญิง ใช้ทักษะการชกในการทำคะแนนแล้วสำเร็จ ดังนั้นผู้ฝึกสอน นักกีฬา และผู้สนใจในกีฬابันจี้สกีควรเลือกรูปแบบการฝึกให้เหมาะสมกับนักกีฬา และนำมาข้อสรุปและผลการศึกษาที่ได้ไปใช้ในการฝึกการทำคะแนนของกีฬابันจี้สกีต่อไป ทั้งนี้เพื่อเป็นการพัฒนาการใช้ทักษะกีฬابันจี้สกีในการแข่งขันได้อย่างเหมาะสมและเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาและวิเคราะห์ทักษะกีฬابันจี้สกีในแข่งขันทุกๆ ปี เพื่อนำมาเปรียบเทียบในการพัฒนาทักษะของนักกีฬาที่นำมาใช้ว่ามีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใดและเป็นข้อมูลสถิติให้กับ ผู้ฝึกสอน นักกีฬา ได้พัฒนาเทคนิคในการฝึกต่อไป

2. ควรศึกษาเน้นไปในแต่ละทักษะที่นักกีฬานำมาใช้ในการทำคะแนนในการแข่งขันกีฬابันจี้สกีแล้วทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการแข่งขัน เพื่อได้พัฒนากีฬابันจี้สกีให้เป็นที่รู้จักต่อไป

3. ควรศึกษาวิเคราะห์การให้คะแนนของผู้ตัดสินกีฬابันจี้สกี เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันกับผู้ฝึกสอนกีฬาและนักกีฬา เพื่อให้เกมการแข่งขันมีความบริสุทธิ์ยุติธรรมและเที่ยงตรงที่สุด รวมทั้งได้พัฒนาผู้ตัดสินและนักกีฬาไปสู่ระดับสากลมากที่สุด

บรรณานุกรม

- พระบรมราชาบาท พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน วันที่ 28 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2531: การแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 38 ตีร์เกมส์ 9-19 กันยายน 2552.
- ครองจักร งามมีศรี. (2530). แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยสำหรับนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษา. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นักรบ ทองแดง. (2552). คู่มืออบรมผู้ตัดสินปันจักสีลัด. กรุงเทพฯ: สมาคมปันจักสีลัดแห่งประเทศไทย.
- นักรบ ทองแดง. (2553). ผลของการฝึกเตะสองแบบที่มีต่อความเร็วของการเตะในกีฬาปันจักสีลัด. วิทยานิพนธ์ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นาคิน คำศรี. (2547). การสร้างแบบทดสอบปันจักสีลัด สำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประชา ฤๅชฎกุล. (2542). ปันจักสีลัดสำหรับผู้ฝึกสอน และผู้ตัดสินกีฬาปันจักสีลัด. ปัตตานี: สมาคมปันจักสีลัดแห่งประเทศไทย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- ปรีชา ต้นจรรย์านนท์. (2514). ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยวิชาการพลศึกษา.
- โสภาก กุศลวงศ์. (2543). ผลของโปรแกรมการฝึกต่างแบบที่มีต่อพลังกล้ามเนื้อ และเวลาตอบสนองของการเตะเฉียงในกีฬาเทควันโด. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Abdul Rashid Aziz, Benedict Tan, Kong Chuan Teh. (2002). *Physiological Responses During Matches and Profile of Elite Pencak Silat Exponents.*
- Tsai, M.H. (1998). *An analysis of the attacking rate, scoring rate and success rate of different attacking styles of the World Women's Taekwondo Championship Medalists.* Unpublished.
- Tsai Y J.; et al. (2009). *The kinematic Analysis of Spin-Whip Kick of Taekwondo in Elite Athletes.* XXI ISB Congress, Poster Sessions Poster Session 1/Sport. 14:45-15:45
- Yadi Haryadi (2003). *Teknik Dasar Pencak Silat Tangding.* Penerbit PT.Dian rakyat Jakata. Indonesia.

**ACADEMIC
JOURNAL INSTITUTE
OF PHYSICAL
EDUCATION**